

PETER PETROVIČ:

Zakaj so rože rdeče?

Legenda.

o je bil Jezus še čisto majhen, so imele rože — tudi vrtnice imenovane — bele cvetove: lepo jih je bilo gledati, toda vonjati se jih ni izplačalo, ker niso imele nobenega vonja. Ampak trne so že imele — da, bodeče trne, ki so lahko ranili tudi do krvi!

Jezušček je rad bival pod milim nebom — prohajal je najrajši tam, koder je bilo dosti zelenja in cvetja.

Nekoč pride do rožnega grma, ki je bil poln, prepoln belih cvetov. Luč je šla pred Jezuščkom, luč je šla za njim, in takoj se je zazdelo rožnemu grmu: Gospod prihaja!

In ker je tedaj zapihljala ljuba sapica, so se zamajale bele rože, da je bilo res videti, kakor bi se priklanjale pred njim in mu ljubeznivo klicale: »Pozdravljen, ki se nam bližaš!«

In Jezušček pride do rožnega grma, postoji in ga ogleduje. In gleda lepe bele cvetove, tako vabljive in nežne, očem drage, srcu mile. In prime vejico s cvetom, da si jo približa k obrazu in da povonja belo rožo. A v tistem hipu, ko prime vejico, ga tudi že rani bodeči trn, da mu iz rane na prstu priteče kaplja krvi. In kaplja krvi pade, pade na tla.

Cvetovi pa, tako beli in lepi, ki jim je bilo žal kaplje Jezusove krvi, se zganejo vsi in se sklonijo do tal, da z njih posrkajo kapljo krvi in da se ne poizgubi v črni zemlji. Vsi cvetovi pa niso mogli do ene same kaplje, le en cvet je prišel prav do nje in jo sprejel vase. In v tistem hipu, ko se je dotaknil božje krvi in se spojil z njo, so vsi cvetovi zagoreli v krvavi barvi in so zadehteli tako lepo, kakor dehti samo rdeča roža še današnji dan!

Nezvesti prijatelji.

Podganam ta lastnost je dana,
da ladjo brzo zapusté,
ko razbesnela moč orkana
potaplja v širno jo morjé.

Tako prijatelji, prej vneti,
hitijo nagloma od nas,
ko sreča mila več ne sveti,
prijazni skrije nam obraz . . .

Janko Leban.

